

informátor

Rok modlitby a naděje

PŘÍBĚHY
NADĚJE

Slezská diakonie

Přinášíme světlo do života potřebným

3/2024

OBSAH

2	EDITORIAL
3	CO SE UDÁLO
6	BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ
7	HLAVNÍ TÉMA – PŘÍBĚHY NADĚJE
11	VZDĚLÁVÁNÍ – DIAKONICKÝ INSTITUT
12	PERSONALISTIKA – ROZHOVOR S MARKÉTOU KAWULOKOVOU
13	MŮJ PŘÍBĚH – PRVNÍ DOBROVOLNICKÁ ZKUŠENOST SLEČNY EVY
14	ARCHITEKTONICKÉ OKÉNKO – CENTRUM ROZVOJE MIRABEL
15	TIP NA VÝLET – S BATOHEM NA ZÁDECH

EDITORIAL

Vážení a milí čtenáři,
léto a s ním spojené období dovolených je za námi. Doufám, že jste prožili krásný čas a měli možnost si na chvíli odpočinout od práce a všedních starostí, načerpat potřebnou energii a osvěžit se novými zážitky. Pro někoho je největší relax poležet si na zahrádce nebo přečíst dobrou knihu, pro jiného to může být dobrodružná cesta s batohem na zádech. Každý z nás má přitom naději, že jeho dovolená bude příjemná a že bude trávit volno podle svých představ.

Jakou roli hraje ve vašem životě naděje? A co je to vůbec „NADĚJE“? Tento výraz si můžeme vykládat různými způsoby, můžeme jej zkoumat z pohledu křesťanství, psychologie, zdravotnictví, kultury a mnoha dalších odvětví. Jedna z definic popisuje naději jako víru v dobrý výsledek nebo jako optimistický výhled do budoucnosti.

Ocitli jste se však někdy v situaci, která se vám jevila jako beznadějná? Měli jste nablízku někoho, kdo vás podpořil? V naší práci se často setkáváme s lidmi, kteří svou naději ztrácejí, a my jim prostřednictvím našich služeb pomáháme ji znovu nalézt. Naše motto zní: „Přinášíme světlo do života potřebným“ a oním světlem může být právě naděje, jež mění lidské životy. Mám velkou radost, že v aktuálním vydání Informátoru vás můžeme s takovými příběhy naděje seznámit.

Václav Havel napsal: „Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.“

Vážení a milí čtenáři, děkuji vám za vaši dosavadní přízeň a přeji vám požehnané a nadějeplné podzimní dny.

S úctou a poděkováním za vaši dosavadní přízeň

Zuzana Filipková
ředitelka Slezské diakonie

PŘÍBĚH DŘEVĚNÝCH SRDCÍ

Monika Banotová

Pan Vladislav svými srdci ukazuje, že skutečná hodnota našich skutků spočívá v lásce a péči, jež do nich vkládáme. Věříme, že jeho příběh bude inspirací pro další, kteří přemýšlejí o zapojení se do dobrovolnické činnosti. Příklad pana Vladislava dokazuje, že dobrovolnictví přináší radost nejen těm, kdo pomoc přijímají, ale i těm, kteří ji poskytují. Dřevěná srdce, jež vyrábí s láskou a péčí, jsou jak krásná, tak i symbolická. Pan Vladislav vyřezal již nádherných 400 srdcí, jež nyní přinášejí radost našim klientům, stejně jako ostatním dobrovolníkům. Jsme vděční za všechny naše skvělé dobrovolníky, kteří věnují svůj čas pro dobro druhých.

NADAČNÍ PŘÍSPĚVEK PRO INOVACI ŘÍZENÍ KVALITY

Lucie Ližičková a Monika Dudová

Při práci s klienty rádi hledáme nové trendy a jednou z možností je i posílení konzultací k případové práci s klienty. K tomu nám dopomůže nadační příspěvek z Nadace ČEZ – projekt „Inovace systému řízení kvality ve Slezské diakonii“, jehož cílem je aktualizace a profesionalizace systému řízení kvality. Z příspěvku bude pořízeno: 35 hod. konzultací k aktualizaci metodik, 7 jednodenních konzultací, 1 třídní audit a 7 jednodenních monitoringů. Pokud budou během ověřování nových metodik definovány možnosti zlepšení poskytované péče klientům, budou tyto poznatky co nejdříve uvedeny v praxi a budou sloužit jako příklad dobré praxe podpory klienta.

NADACE ČEZ

VĚŘ, BĚŽ, DOKÁŽEŠ

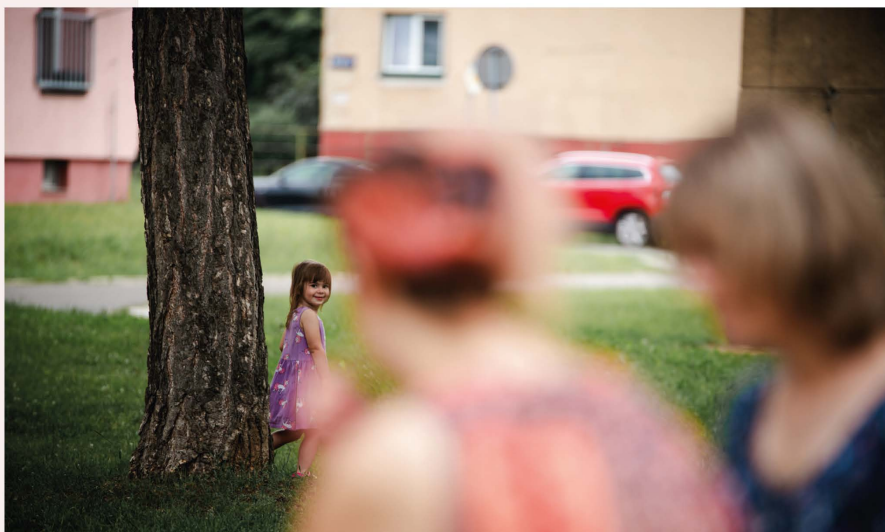
Marie Klimková

Víkendový pobyt náctiletých v Bolaticích od 31. 5. do 2. 6. 2024 pod heslem „VĚŘ, BĚŽ, DOKÁŽEŠ!“ nabídl díky finanční podpoře Moravskoslezského kraje (projekt Nejsi v tom sám!) sport, sdílení a zábavu. Účastníci si v pátek užili vodní radovánky v aquaparku Kravaře i kreativní výrobu dresů. V sobotu přinesl inspiraci pan Tomáš Slavata se svým životním příběhem, následoval fotbalový turnaj a víkend završil sobotní večer u táboráku v režii PEER pracovníka Petra a jeho příběhu. Úklid, zhodnocení a pizza v neděli zakončily skvělý pobyt. Děkujeme všem za podporu a účast a těšíme se na další nové zážitky příští rok!

„80 ROČNÍCH OBDOBÍ V TERÉNU, 20 LET S VÁMI“

Martina Vilimová

Pod tímto názvem se skrývá kampaň služby SOCIÁLNÍ ASISTENCE Ostrava, Bohumín, kterou si připomínáme dvacetileté výročí ostravské pobočky. Oslavu jsme se rozhodli pojmout netradičně, mj. výstavou fotografií monitorující terénní sociální práci ve všech ročních obdobích. Věříme, že se nám podaří zachytit nejen vzájemnou interakci pracovníka a rodiny, se kterou spolupracuje, atmosféru jednotlivých období v roce, ale také případný diskomfort terénní sociální práce související s různými typy či rozmary počasí. Výstava by se měla konat koncem letošního roku v prostorách Diakonického vzdělávacího centra v Českém Těšíně.

CESTA Z MĚSTA

Veronika Židková

Dovolená, odpočinek, prožít pár dní na jiném místě a zažít věci, které nejsou tolik obvyklé. Dovolená je doba, kdy se můžeme zastavit, vystoupit z běžného stereotypu a načerpat novou radost. Pro lidi s těžkým zdravotním postižením a jejich pečující rodiny není ale jednoduché dopřát si tento komfort. Proto zorganizoval denní stacionář BENJAMÍN Krnov dvoutýdenní rehabilitačně-edukační pobyty. Letošní pobytová akce se uskutečnila v krásné přírodě v obci Dívčí Hrad, kde byl klientům připraven zajímavý program a zajištěna intenzivní podpora asistentů. Díky tomu měly pečující rodiny možnost prožít pár dní jinak, věnovat se sami sobě a odpočinout si. Pobytová akce byla realizována díky finanční podpoře Moravskoslezského kraje, Ministerstva zdravotnictví ČR a příspěvkům účastníků.

PŘÍMĚSTSKÉ A POBYTOVÉ TÁBORY PRO DĚTI

Veronika Židková

Strávit pár dní s jinými dětmi, poznat nová místa, kamarády a zajímavé aktivity, ale také odlehčit rodičům pečujícím o děti se specifickými potřebami. Pro naplnění těchto hlavních myšlenek organizuje Poradna rané péče MATANA, projekt Už NE v jednom kolotoči, příměstské a pobytové tábory a také zajišťuje asistence pro děti se specifickými potřebami při jejich integraci na běžných táborech. V letošním roce máme za sebou první část realizace projektu, kdy byl pro děti připraven pestrý program. Navštívily kozí farmu, kde si měly možnost vyrobit mýdla. Aktivně prožily čas v tělocvičně, na hřišti, ve vířivé vaně, ale také procházkami a v bazéně. Letní aktivity jsou realizovány díky finanční podpoře Moravskoslezského kraje, města Krnova a příspěvků rodičů.

OBČANSKÁ PORADNA OSTRAVA SLAVÍ 20 LET A ROZŠIŘUJE SLUŽBY DO TERÉNU

Denisa Šustková

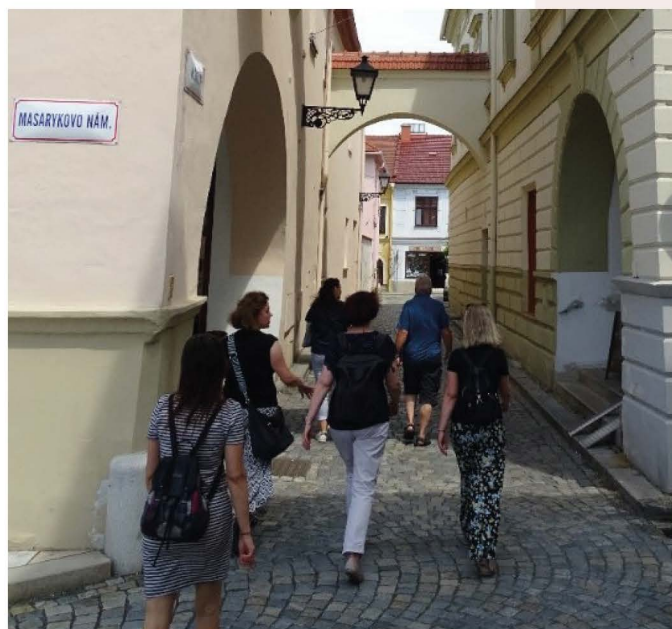
Občanská poradna v Ostravě vznikla v roce 2004 s cílem poskytovat odborné rady a podporu lidem, kteří se ocitli v těžkých životních situacích. Ať už se jedná o problémy s bydlením, zaměstnáním, dluhy či neshody v rodině, naše dveře jsou vždy otevřené těm, kdo potřebují pomocnou ruku. Naše služby jsou poskytovány zdarma a anonymně, což nám umožňuje vytvářet bezpečné prostředí pro všechny, kteří k nám přicházejí. Za posledních 20 let jsme se neustále vyvíjeli a přizpůsobovali potřebám našich klientů. Nově jsme rozšířili službu o odborné sociální poradenství v terénu a možnost konzultovat dotazy prostřednictvím videohovorů.

NOVÝ JIČÍN NOVÝMA OČIMA

Marie Pištecká

Jsem vděčná za to, že jsem mohla poznat město, kde působí naše služby, z jiné perspektivy. Toto nám umožnila naše paní vedoucí – Gabka Lhotská, která věnuje péči pracovníkům novojičínských služeb Slezské diakonie a v rámci pravidelných „agemanagementových“ aktivit domluvila komentovanou prohlídku města. A nebyla to prohlídka ledajaká! Vedl ji znalý muž „od fochu“ – dlouholetý vedoucí sociálního odboru města, pan Tonda Urban. Popovídal nám jak o historii města, tak o počátcích sociální práce v této oblasti. Navštívili jsme radniční věž a klid i osvěžení (nejen duchovní) jsme našli ve farním kostele. Byl to obhacující čas v příjemné společnosti. A tak na město, kterým často někde spěchám, mám zase jiný – hezčí pohled.

V roce naděje a modlitby bych se chtěla zamyslet nad jednou modlitbou, která přinesla naději. Na začátek položím otázku: Co znamená modlit se? Určitě byste mohli přinést mnoho zajímavých odpovědí. Mně se líbí tato myšlenka: Modlit se znamená dovolit vpustit do své životní situace Hospodina.

Pojďme si připomenout situaci, v níž zazněla Elišova modlitba, která přinesla naději. Syrský král vykopal válečnou sekyru proti Izraeli. Pro své útoky vybírá místa, která nejsou dobře střežená izraelskými vojáky. Zůstává ale překvapený, když na ono vytipované místo vyrazí a nachází tam izraelské vojsko. Když mu tento jeho plán ztroskotá poněkolikáté, myslí si, že je mezi Syřany zrádce. Je však vyveden z omylu a dozvídá se o prorokovi v Izraeli, který vždy před útokem varuje svého krále. Co tedy tento syrský král udělá? Zorganizuje vojenskou výpravu, jejímž cílem je zajmout proroka Elišu. A tak, když jednoho rána vyjde před dveře ven Elišův sluha, je zděšený. Vidí město obklíčené válečným nepřítelem. Jak na tuto situaci Elišův sluha zareaguje? Strachem. Říká: „Běda, můj pane, co teď budeme dělat?“ Co si teď počneme?

2. Královská 16, 15-17:

Za časného jitra vstal sluha muže Božího, vyšel ven, a hle, vojsko s koni a vozy obklíčovalo město. Mládenc Elišovi řekl: „Běda, můj pane, co teď budeme dělat?“ Odvětil: „Neboj se, protože s námi je jich víc než s nimi.“ Potom se Eliša modlil: „Hospodine, otevři mu prosím oči, aby viděl!“ Tu Hospodin otevřel mládenci oči a on uviděl horu plnou koní a ohnivých vozů okolo Eliši.

Z čeho pramení služebníkův strach a beznaděj? V čem má svůj zdroj a původ? Myslím, že pramení z toho, co vidí jeho oči. Vidí totiž obklíčené město, sílu a moc nepřátelského vojska, ohrožení ze strany nepřítele. A to vše způsobuje, že jeho srdce je naplněné strachem a beznadějí.

A co na to prorok Eliša? Jeho reakce je jiná. On totiž této situaci čelí vírou. S rozhodností svému služebníku říká: „Neboj se, protože s námi je jich víc než s nimi.“ Nemusíš se bát, máme víc spojenců, než mají oni! Ano, víra totiž vidí neviditelnou moc Boží. Pak se Eliša modlí za svého služebníka. Modlí se slovy: „Hospodine, otevři mu prosím oči, aby viděl!“

Někdy jsme na tom podobně jako Elišův sluha. Otevřeme Bibli a ona mluví o věcech, jež jsou ve své podstatě neviditelné. Zvěstuje Hospodina, který je neviditelný. Zvěstuje Boží království, jež je neviditelné. Zvěstuje moc Ducha svatého, který proměňuje lidské životy a který je neviditelný. Zvěstuje věčný život v nebesích, jenž je taky neviditelný.

Jak se pak tyto neviditelné pravdy a skutečnosti mohou v našem životě stát mocí, silou a nadějí? Jen když se Bůh dotkne našich očí. Abychom viděli situaci, kterou prožíváme, očima víry. Abychom viděli neviditelnou moc Boží, jež nás obklopuje. Abychom neztráceli naději.

Sluha na první pohled viděl jen jedno obklíčení. Viděl obklíčení nepřítelem. Ale pak, po vyslyšené modlitbě, spatřuje i to druhé obklíčení – Boží obklíčení, obklíčení Boží armádou. A toto vidění mu v beznaději přináší naději. Život Eliši je důkazem, že i uprostřed různých těžkých chvil a beznadějí můžeme obstát jako lidé víry. Jako ti, kdo čerpají sílu z neviditelného duchovního světa. Jako ti, kteří viditelnou realitu světa přemáhají pohledem víry na neviditelnou realitu nebe.

Mnohokrát máme v životě zastřený pohled víry, a tak nevidíme Boží obklíčení, ale jen obklíčení toho, co nás trápí. Víte, co je zajímavé? Že to Boží obklíčení bylo těsně kolem Eliši, zatímco nepřítel stál mnohem dál. Ať Bůh otevírá naše oči, aby nám pohled víry vždy přinášel pokoj a naději. I král David vyznal: „Hospodinův anděl táboří kolem těch, kdo se ho bojí, a vytrhuje je.“ Žalm 34,8

Renáta Firlová

DOBROVOLNÍCI JSOU OBYČEJNÍ LIDÉ, KTEŘÍ DĚLAJÍ NEOBYČEJNÉ VĚCI

Dobrovolnictví není jen nějaké povídání, ale je to komunikace s člověkem, který dychtí po nových informacích, např. o tom, co se děje v Krnově. Pokud je správně zvolená dvojice klient a dobrovolník, může tento výběr vytvořit učebnicový příklad dobrovolnictví. Tak tomu je i u spojení slečny Natálie a klientky Domova pro seniory, která ze zdravotních důvodů již nemůže chodit ven, a když ano, tak pouze na zahradu.

Facebook dobrovolnického centra v Krnově

O novinkách ve svém rodném městě proto neměla ani tušení. Po otázce: „Tak, co nového v Krnově?“ následoval vodopád novinek, které se ve městě dějí. Jak se mění prostor u hřbitova, nově vzniklé nákupní centrum, výstavba nového bufetu a koupaliště a další informace, které slečna Natálie s klientkou dlouho rozebíraly a o nichž diskutovaly. Ze samotného hlasu paní A. byla slyšet touha po rozhovoru s někým, kdo přinese právě takové informace a novinky: „Pryč se starostmi a problémy, to mě nenaplnuje. Chci vědět, co je nového a nechci být aspoň chvíli sama.“ Je to krásný příklad toho, že pro nás obyčejné věci mohou někomu jinému rozzářit den. Vše je ukryto v mottu: „Dobrovolníci jsou obyčejní lidé, kteří dělají neobyčejné věci.“

Moje dobrovolnická cesta v Domově pro seniory v Krnově začala nečekaně, avšak s velkým nadšením a touhou pomáhat.

„Moje dobrovolnická cesta v Domově pro seniory v Krnově začala nečekaně, avšak s velkým nadšením a touhou pomáhat. Původně jsem sem zamířila v rámci své odborné praxe na škole, ale postupem času jsem si uvědomila, že mé zapojení může být mnohem více než jen školní povinností. Rozhodnutí stát se dobrovolníkem se pro mě stalo přirozeným krokem, který obohatil nejen mé zkušenosti, ale i mé srdce,“ říká slečna Natálie.

Slečna Natálie se jako dobrovolník zúčastnila také rehabilitačně-edukačního pobytu se střediskem BENJAMÍN Krnov.

Pokud se i vy chcete obohatit zkušenostmi a obohatit tak své srdce, staňte se také dobrovolníkem.

Veronika Židková

PŘÍBĚH JEDNÉ DÍVKY

Povím vám příběh jedné dívky. Dívky, ze které je dnes mladá žena plná naděje, věřící tomu, že každý člověk na světě má šanci, protože ona ji dostala. Abych vám ho mohla ve zkratce povědět, musíme se vrátit v čase o 20 let zpátky, kdy se rodiče dívky rozvedli a ona zůstala sama s matkou. Nějaký čas šlo vše dobře a tato neúplná rodina novou situaci finančně docela zvládala. Po čase ale začala máma odcházet a dceru často nechávala doma samotnou, a to i měsíc. Maminka se stala závislou na pervitinu. Žili v chudobě a lidé si na tuto dívku ukazovali a nedávali jí naději. Podle nich měla skončit stejně jako její máma. To se však nestalo.

Bůh měl s ní jiné plány, a tak tato dívka, dnes již dospělá žena, pracuje ve Slezské diakonii.

Bůh měl s ní jiné plány, a tak tato dívka, dnes již dospělá žena, pracuje ve Slezské diakonii. Složitě překážky, jež musela zdolat, ji zformovaly a díky tomu může ostatním mladým lidem říct, že i oni mají svou hodnotu a naději.

Ta žena jsem já, pracuji v RÚT Nový Jičín a cítím obrovský vděk za šanci, kterou jsem dostala.

Nikola Juránová

NADĚJE, ODVAHA, LÁSKA

Úmrtí není jednoduché. V červnu 2022 jsem přišla o svou maminku. Byla to ta nejbolestivější událost v mém životě. Přesto jsem našla sílu a naději díky svým prarodičům, kteří si mě vzali do péče. Stali se mi nejen babičkou a dědou, ale i novými rodiči.

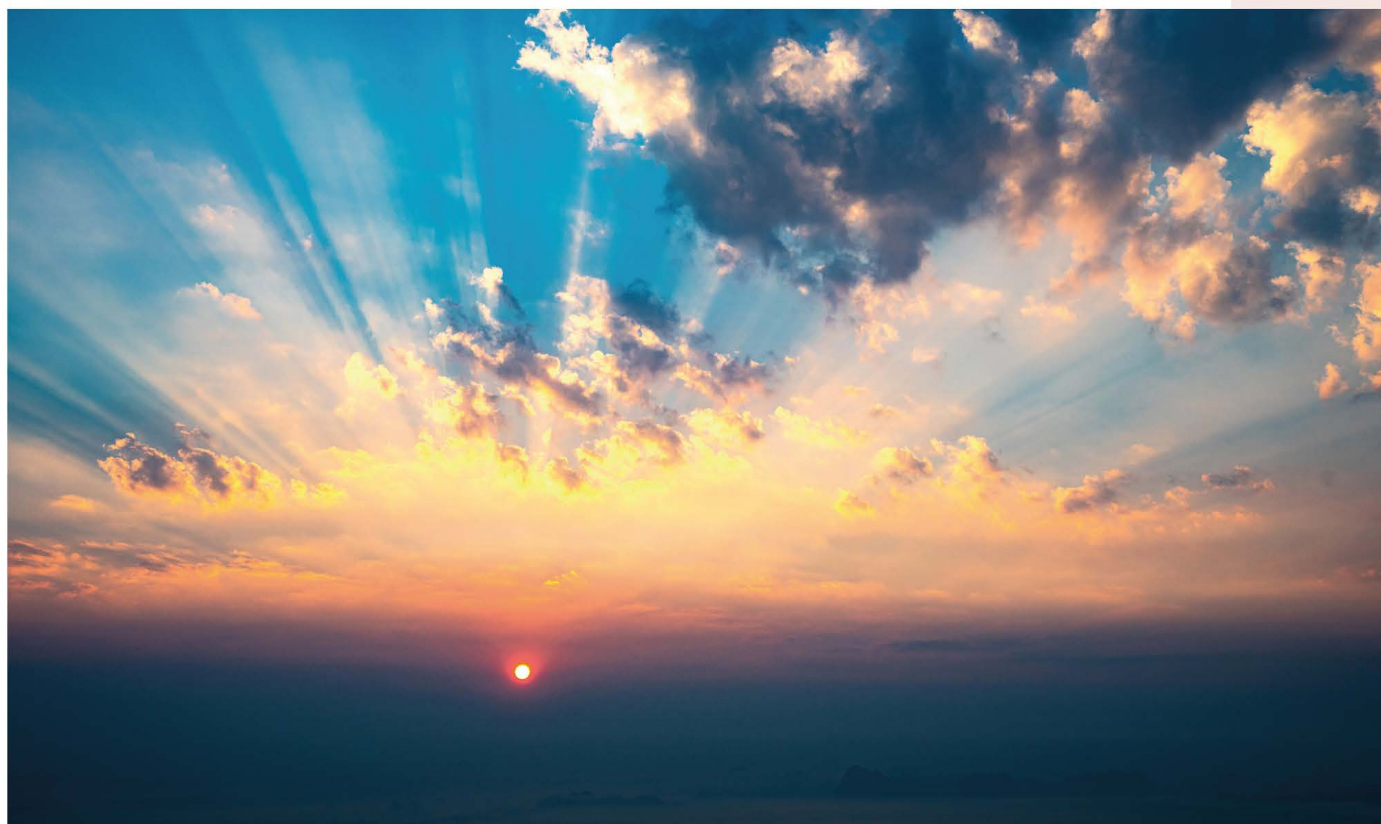
Moje maminka odjela do USA ještě před mým narozením. Tam se provdala a narodila jsem se já. Když mi byly 3 roky, vrátily jsme se s maminkou do ČR. Její manželství s mým otcem nebylo šťastné, a navíc jí v USA diagnostikovali lupus, nemoc, kterou tehdy ČR neznala. Maminka bojovala s nemocí skoro 25 let. Po mém narození se jí zdravotní stav zhoršil. Táta nás opustil a od té doby jsme žily u prarodičů. Ti nám byli velkou oporou, zvláště když byla maminka často hospitalizována. I když byla nemocná, vždy se snažila být tu pro mě a věnovala mi veškerý svůj volný čas.

Chci naplnit své ambice a stát se psycholožkou, abych mohla pomáhat lidem, kteří také procházejí těžkými chvílemi.

Poslední rok jejího života byl nejtěžší. Maminka trpěla bolestmi, byla velmi slabá. Přestože tělo bylo oslabeno, její duše zůstávala silná až do poslední chvíle. Opustila nás 24. června a já se musela naučit žít bez ní. I když je pro mě ztráta maminky nesmírně bolestivá, moji prarodiče mi dodávají sílu jít dál. Jsou mi velkou oporou a vždy mi připomínají, jak statečná a silná jsem.

Chci naplnit své ambice a stát se psycholožkou, abych mohla pomáhat lidem, kteří také procházejí těžkými chvílemi. Díky lásce a podpoře mých prarodičů věřím, že můžu čelit budoucnosti s nadějí. Přestože jsem rychle dospěla a musela jsem se vyrovnat s velkou ztrátou, vím, že mám před sebou cestu plnou možností a příležitostí. Moje maminka ve mně zanechala sílu bojovat a žít a já se budu snažit, aby byla na mě hrdá.

S dovolením paní klientky Programu pro pěstounské rodiny

LÁSKA, VÍRA, NADĚJE

Jak se říká, naděje umírá jako poslední. S tím mám vlastní zkušenosti. Po dlouhém boji s alkoholismem si závislost vybrala svou daň na mně i mé rodině. Nebyla jsem schopna se postarat o svou dceru a mé zdraví se ocitlo na pokraji zhroutení. Unikla jsem smrti jen o vlásek. Před dvěma lety jsem byla hospitalizována kvůli závažným následkům své závislosti a čekala jsem na transplantaci. Má máma stála při mně po celou dobu. Pečovala o mou dceru a po propuštění z nemocnice se starala i o mě. Vzala mě zpět domů. Víím, že se o mě bála a stále bojí, tak jako já o sebe a svou dceru. Věděla jsem, že kdybych tu už nebyla, je v těch nejlepších rukou.

***Dcera je pro mě nejdůležitější osobou v životě, proto si moc přeji být dobrou mámou.
A mít (dobrou) mámu – to je jednoznačně výhra!***

Poslední dva roky byly nesmírně náročné, ale zároveň obohacující. Díky pevné vůli a podpoře své rodiny jsem dostala šanci znovu začít žít. I když po malých krůčcích, mé zotavování bylo úspěšné. Zdravotní výsledky se zlepšovaly a transplantace nakonec nebyla potřeba. Postupně dávám svůj život znovu dohromady. Každý dílek mé mozaiky se řádně ukládá tam, kde má. Pracuji ve stabilním zaměstnání, mám nový partnerský vztah. Také dbám o svůj zevnějšek, své nitro a pozitivní pohled na sebe samu, okolí i život. Věřím ve změnu k lepšímu. Snažím se vytvořit podmínky, abych si mohla vzít svou dceru zpět do své péče. Znovu zažít plnohodnotný vztah matky a dcery, protože toto pouto je opravdu nejsilnější. Dcera je pro mě nejdůležitější osobou v životě, proto si moc přeji být dobrou mámou. A mít (dobrou) mámu – to je jednoznačně výhra!

Tyto zkušenosti mě naučily, že i v těch nejtěžších chvílích či po životních chybách je naděje na nový začátek možná, pokud máte kolem sebe ty správné lidi.

S dovolením paní klientky Programu pro pěstounské rodiny

MILÍ ČTENÁŘI,
DOBA PRÁZDIN A DOVOLENÝCH KONČÍ, ALE ZÁBAVA POKRAČUJE! PŘIPRAVTE SI DLE SVÝCH PREFERENCÍ TELEFONY, NOTEBOOKY ČI TUŽKU A PAPÍR, ALE ZEJMÉNA ZVÍDAVOU NÁLADU, PROTOŽE NOVÉ POLOLETÍ NAŠICH VZDĚLÁVACÍCH KURZŮ JE ZA DVEŘMI!

Co vás čeká?

- Osobní rozvoj.
- Získání nových znalostí uplatnitelných do přímé práce s vašimi klienty.
- Inspirativní setkání s lektory a jinými účastníky.
- A možná i nějaké to překvapení – chystáme pro vás drobnou novinku.

KURZŮ 57 HODIN 568 OSOB 693

Za období leden až červen proběhlo v rámci Diakonického institutu celkem 57 kurzů, proškolilo se 693 osob během 568 vzdělávacích hodin.

Lucie Ližičková

Kurzy druhého pololetí již startují a poběží v celkovém počtu 52 seminářů.

KURZY NA TÉMA OSOBNÍ ROZVOJ

Cesta ke spokojenému týmu

6. 11. 2024	Mgr. Eva Slezáková
-------------	--------------------

Den s fyzioterapeutem

18. 11. 2024	Bc. Zuzana Sajdoková
--------------	----------------------

Více na webu
Diakonického institutu

KURZY NA SPECIFICKÁ ODBORNÁ TÉMATA

Sexualita lidí se zdravotním postižením

22. 11. 2024	Petr Eisner, DiS.
--------------	-------------------

Dluhy kam se podíváš

29. 11. 2024	Mgr. Jitka Švajdová
--------------	---------------------

ROZHOVOR S MARKÉTOU KAWULOKOVOU

JAK SE DAŘÍ ZAMĚSTNANCŮM V NOVÝCH PROSTORÁCH NEDÁVNO OTEVŘENÉHO KOMUNITNÍHO CENTRA PRO DUŠEVNÍ ZDRAVÍ? PŘINÁŠÍME ROZHOVOR S PANÍ MARKÉTOU KAWULOKOVOU, SOCIÁLNÍ PRACOVNICÍ STŘEDISKA RÚT TRINEC.

Jak nové prostory ovlivnily vaši práci, jak se změnilo vaše pracovní prostředí a jaký to má dopad na vaši každodenní činnost?

Nově vzniklé Komunitní centrum pro duševní zdraví ovlivnilo každodenní práci velmi. Nyní jsme v jedné budově hned tři služby. Hlavní benefit vidím ve větší propojenosti těchto služeb, zároveň více lidí na jednom prostoru je i velkou výzvou. Myslím však, že slavnostní otevření prokázalo, že jako jeden velký tým fungujeme víc než dobře. Příjemnou změnou je možnost vzít si notebook a psát zápisy na sluníčkem vyhřáté terase.

Co vás přivedlo k práci sociální pracovnice? Můžete sdílet něco o své cestě k této profesi a co vás na ní nejvíce baví?

Myslím, že sociální práci mám tak trochu v genech. Mnoho žen v mé rodině se také vydalo tímto směrem. Vyrůstala jsem tedy v prostředí, kde pomoc druhým byla normou. Proto rozhodování o mé profesní budoucnosti nebylo úplně složité. Aktuálně pracuji s lidmi s duševním onemocněním a toto mě velmi baví a naplňuje. Uvědomuji si, jak je duše každého z nás křehká.

Co vás na vaší práci nejvíce motivuje? Kde nacházíte inspiraci a co vás žene kupředu ve vašem každodenním úsilí?

Velkou motivací je pro mě náš pracovní kolektiv. Všichni máme

Velkou motivací je pro mě náš pracovní kolektiv. Všichni máme velkou touhu vzdělávat se, posouvat se a dělat naši práci, jak nejlépe umíme.

velkou touhu vzdělávat se, posouvat se a dělat naši práci, jak nejlépe umíme. Mám pocit, že každý z nás svou práci „žije“. Inspiraci nacházím v knihách a přednáškách.

Oblíbila jsem si také pracovní sešit „Jak posilovat psychickou odolnost“ od jedné české psychoterapeutky. Ten je pro mě inspirací a zároveň i materiálem, který mohu používat při práci s našimi uživateli. Jsou i dny, kdy člověk v práci zažívá těžké chvíle. Pracujeme s lidmi, kteří prožívají těžkosti, trápení. Stává se, že mi dojdou slova. V těchto chvílích jednoznačně hledám „inspiraci“ u Boha. Modlím se a prosím o moudrost a správná slova.

Nějaký váš koníček, zajímavá zkušenost nebo něco, co vás charakterizuje mimo práci?

Právě jsem v období, kdy mě nejvíce charakterizuje má oblíbená mikina, na které je vyšitý nápis „MAMA taxi“. Mám dva stálé klienty svých taxi služeb a jsem za ně nesmírně vděčná. Být dobrou mámou a manželkou je pro mě tou nejdůležitější prací a výzvou zároveň. Mým velkým koníčkem a zároveň i relaxem je zvelebování zahrady. Miluji květiny. Obcházet své květinové záhony vydržím velmi dlouho.

Celý rozhovor a další články si můžete přečíst v Personálních novinách.

Rozhovor vedla Veronika Sasynová

MÁ PRVNÍ ZKUŠENOST V ROLI DOBROVOLNÍKA V SOCIÁLNÍ SLUŽBĚ

Čím vás překvapila služba sociální rehabilitace?

Vypomáhám ve výtvarné skupině, a než jsem s touto činností začala, vůbec jsem nevěděla, že se lidem dá pomáhat i za pomoci výtvarného umění. Tato služba mě velmi mile překvapila a probudila ve mně chuť více se zajímat i o jiné než čistě tradiční způsoby pomoci lidem.

Jak na vás reagovali klienti?

Jsem spíše introvertní povahy, a tak jsem se ze začátku snažila lépe poznat jednotlivé klienty a naslouchat jim. Mým oblíbeným momentem byla zkušenost s organizováním své vlastní aktivity. Klienti i já jsme poslouchali hudbu, vyšívali obrázky na plátno a povídali si. Tento den byl pro mě jedním z nejcennějších, užívala jsem si každou jeho chvíli a odcházela jsem s pocitem spokojenosti a upřímné radosti. Řekla bych, že mě klienti mile přijali do své party.

Nebojte se a jděte do toho. Sama jsem si nebyla jistá, jestli je pro mě dobrovolnická služba to pravé, ale změnila jsem názor.

Co byste vzkázala ostatním, kteří zatím o dobrovolnické službě uvažují?

Nebojte se a jděte do toho. Sama jsem si nebyla jistá, jestli je pro mě dobrovolnická služba to pravé, ale změnila jsem názor. Častokrát zapomínám, že vlastně o dobrovolnictví jde. Sama si tuto službu užívám a jsem ráda, že díky své činnosti můžu pomáhat ostatním lidem a možná touto cestou třeba někomu zlepšit den.

Chcete se zapojit i vy?
Sledujte naši kampaň na facebooku a instagramu #DOBROvolně.

#DOBROvolně

CENTRUM ROZVOJE MIRABEL V NOVÝCH PROSTORÁCH V BRNĚ

Centrum rozvoje MIRABEL poskytuje služby rodinám dětí se specifickými potřebami od dubna v nově zrekonstruovaných prostorách v Brně, na Kamenné 21. Pro zájemce jsou otevřeny nové služby, a to neuro-vývojová stimulace a Ateliér Arno Sterna. Dále pokračují snoezelen, aktivity s prvky sensorické integrace, stejně jako ergoterapie a aktivity pro podporu pečujících, například krizová intervence.

Neuro-vývojová stimulace pro děti od 5–12 let s poruchami učení a soustředění napomáhá ke zlepšení koordinace a pozornosti. V unikátním Ateliér Arno Sterna při malování bez srovnávání a hodnocení dochází k přijetí vzájemných odlišností a individualit. Děti trénují jemnou motoriku, samostatnost a soustředění.

Prostory poskytlo město Brno (Odbor školství, mládeže a tělovýchovy) a Centrum rozvoje MIRABEL podpořili: statutární město Brno, Jihomoravský kraj, Život dětem, Nadace MONETA Clementia, Olivova nadace a TE Connectivity. Děkujeme.

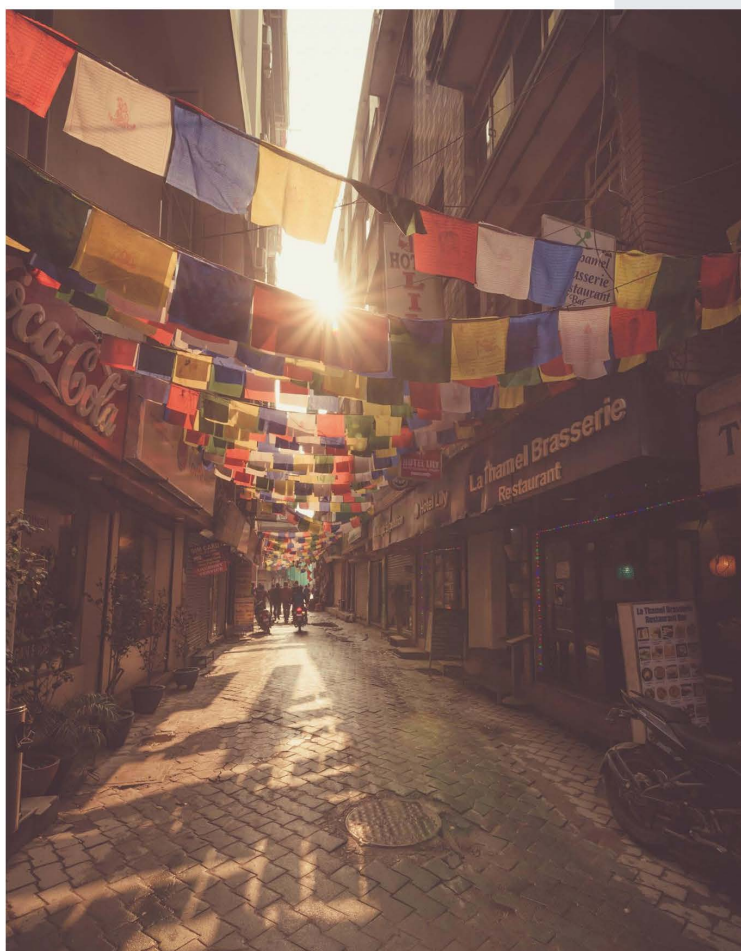
Bližší informace a objednání na e-mailu:
koordinator.brno@slezskadiakonie.cz či na webu Centrum rozvoje Mirabel.

S BATOHEM NA ZÁDECH

Je mi asi deset, ležím u babičky a dědy na gauči a oči mám jako lucerny, když hltám dokument o Himálajích. Uběhne dvacet let a já najednou sedím v letadle, které se snáší ke Káthmándú, hlavnímu městu Nepálu. To, co bylo snem, je teď skutečností.

Rozhodl jsem se vydat se na trek kolem Annapuren, jen já a můj přibližně patnáctikilový batoh. V hlavním městě obíhám všechna potřebná povolení a pak mě konečně čeká dlouhá a kodrcavá cesta autobusem do počátečního bodu – města Besisaha. Dobrodružství začíná. Zpočátku mě vítá tropické podnebí a flóra, to se však každým nachozeným dnem mění jako mávnutím kouzelného štětce. Míjím krásné, leč očividně chudé horské vesničky, kde na úsměv a srdečné přivítání nemusím čekat dlouho. Je to paradox, říkám si. Jak pokračuji dál, vzduch je řidší a řidší, ve 4000 metrech nad mořem je najednou i vázání tkaniček s batohem na zádech téměř nadlidský úkol. Sníh mi křupe pod nohama, když se kolem páté hodiny ranní vydávám překročit nejvyšší bod své cesty. Poslední krok a jsem tu – průsmyk Thorong La, 5416 m. n. m. Vysoký kamenný masiv mě vítá mrazivým větrem, ale také prvními slunečními paprsky. Nevím, jestli mě v ten okamžik hřeje více slunce, nebo pocit úlevy, že jsem to dokázal. Po pár dnech mě vzhledem k časovému vypětí čeká konec mé cesty. Vychutnám si naposledy lázeň v jednom z mnoha horkých pramenů a mířím zpátky do civilizace.

S odletem domů je mi líto, že jsem na objevování této země neměl více času, času, který by si Nepál rozhodně zaslouhal. Místo plné nádherné přírody, divokých a surových hor, ale také dobrosrdečných a nezištných obyvatel, jejichž barevné a různorodé kultury stojí za poznávání.

Milan Letošník

Koncert pro SAREPTU

Evangelický
kostel
v Komorní Lhotce

Gina&Kirsten

Neděle
22.9.2024
15:00

POMOZTE NÁM S REKONSTRUKCÍ

Staňte se součástí nové
budovnosti domova pro seniory.
Podpořte modernizaci
a zkvalitnění vybavení domova
SAREPTA Komorní Lhotka.

QR Platba

Příspěvt můžete pomoci
QR platby nebo na účet:
107-1593460217/0100

Koncert se koná v rámci Evangelického
dne Slezské církve evangelické a. v.

VYSTOUPÍ HUDEBNĚ VOKÁLNÍ SKUPINA GINA&KIRSTEN

Přijďte si užít odpoledne plné hudby
a zároveň podpořit dobrou věc.

I malý příspěvek pomůže!
Děkujeme za Vaši podporu!

Vstup na koncert volný.

 Slezská diakonie

www.slezskadiakonie.cz

Sledujte naše příběhy

Vydává: Slezská diakonie, Na Nivách 7, 737 01 Český Těšín, tel.: 558 764 333, ustredi@slezskadiakonie.cz, IČO: 65468562, č.ú.: 23035791/0100.

Odpovědný redaktor: Mgr. Renáta Větrovcová, r.vetrovcova@slezskadiakonie.cz, grafická úprava: Milan Letošník, korektura: Hana Kačmárová.

Titulní foto: Milan Letošník. Vychází 4x ročně, březen, červen, září, prosinec 2024. Vydání povoleno rozhodnutím MK ČR, E 12139. www.slezskadiakonie.cz

Tisk: Drukarnia ARKA, www.arkadruk.pl